

Chương Bốn

K

ể từ đó cái tên Mông Âm Trại dần dần phai nhạt trong tâm tưởng mọi người, trong khi ấy đại danh của Ngô Sương và Lăng Phong Nhị Lang Chu Hàn lại càng lúc càng thêm vang lừng trên giang hồ.

Đêm ấy vừa qua khỏi canh năm, đó cũng là thời gian tốt nhất trước khi trời sáng. Tại bến sông Văn Hà, ba thanh niên nam nữ đang thấp giọng trò chuyện bỗng nghe một giọng thành khẩn nói:

- Võ công của nhị đệ đã học được hết chân truyền của Mễ lão tiên bối đi khắp thiên hạ cũng chẳng có gì đáng lo ngại, nhưng chốn giang hồ nhiều hiểm trá, khó có thể đề phòng, tục ngữ có câu Minh thương dị đoá, ám tiễn nan phòng (thương ở ngoài sáng dễ tránh, tên ở trong tối khó phòng), đệ phải hết sức thận trọng mới được.

Một tiếng nói khác tiếp lời:

- Đa tạ đại ca đã dạy bảo, tiểu đệ sau khi đến Tây Nhạc sẽ trở về cố hương viếng thăm song thân, sau đó sẽ đến Đức Châu hội ngộ đại ca và nhân tiện khấu yết Chu Cát lão tiên bối, chẳng hay đệ phải tìm kiếm bằng cách nào?

- Đến cửa tây thành Đức Châu hỏi Chu Cát lão gia chẳng ai là không biết, ngu huynh phen này về Đức Châu sẽ bẩm rõ mọi chuyện với gia sư, những mong nhị đệ sớm ngày tái ngộ.

Bỗng một giọng nữ trong trẻo vang lên:

- Chu sư ca, tiểu muội có thể trở lại chào Thái Nữ một tiếng hay không? Chúng ta bỏ đi thế này tiểu muội cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó.

Chu Hàn ngoảnh lại nhìn, một đôi mắt to đen đang nhìn chàng chờ trả lời. Chàng rất hiểu rõ nỗi lòng của vị sư muội ngây thơ hồn nhiên này trong lúc này, bèn mỉm cười nói:

- Sư muội, mọi việc chúng ta chẳng phải đã thu xếp xong cả rồi hay sao? Nếu sư muội trở lại gặp Thái Nữ hẳn sẽ kinh động đến cả nhà, như vậy rất là rắc rối, làm mất thời gian, chúng ta còn phải đi gấp nữa.

Trình Ngọc Chi buồn bã cúi đầu, khẽ nói:

- Vậy chúng ta đi tìm phụ thân mau!

Chu Hàn mặt bỗng thoáng lộ vẻ đau xót, song liền đáp:

- trình sư thúc đã nhờ người đưa tin báo là vì phải tạm thời lẩn tránh tai mắt kẻ thù, dặn huynh đưa sư muội đến Đức Châu trước, không cần trở về Đông Xương, hẹn sẽ gặp nhau tại Đức Châu, không chừng trình sư thúc đang trên đường đến Đức Châu cũng nên.

Trình Ngọc Chi ngược mắt nhìn Chu Hàn thắc mắc thăm nhủ:

- Cha rất thương yêu mình vì sao không đích thân đến đón mình mà lại báo mình đến gặp ở nơi xa xôi thế này?

Song vì nóng lòng nhớ cha, nàng không hỏi nhiều nữa chỉ nói:

- Vậy đành làm phiến Chu sư ca thôi!

Thì ra Ngô Sương và Chu Hàn sau khi từ Mông Âm Trại trở về, trời chưa sáng đã đến gọi Trình Ngọc Chi thức dậy, Chu Hàn đã để lại trăm lạng bạc trong phòng mình để đáp tạ cả nhà Trang lão và đưa một viên minh châu cho Trình Ngọc Chi để lại tặng Thái Nữ.

Trình Ngọc Chi đã để viên minh châu trên gối nằm trong phòng mình và kèm theo một mảnh giấy viết tặng Thái Nữ muội.

Sau đó ba người phóng ra từ hậu song, khép cửa lại đi thẳng ra bến sông. Ngô Sương phải đi về hướng nam, còn Chu Hàn với Trình Ngọc Chi thì đi về hướng bắc. Ba người mới quen nhau song đều là hoạn nạn tri kỷ, đành rằng anh hùng nhi nữ lòng dạ khoáng đạt, nhưng vẫn không khỏi bịn rịn quyến luyến.

Lúc này trời đã hửng sáng. Chu Hàn ngược lên nhìn trời, đoạn quay sang Ngô Sương nói:

- Nhị đệ hãy hết sức bảo trọng!

Ngô Sương vòng tay xá dài:

- Kính chúc đại ca với Trình cô nương thượng lộ bình an.

Dứt lời liền quay người đi cúi xuống nhặt lấy hai hòn đá, tung mình với thế Nhất hạc xung thiên vọt lên cao hơn sáu trượng, lướt thẳng ra sông, sau đó nghiêng người sang trái tay trái đưa ra trước, chân phải đạp mạnh với thế Hỷ tước đạp chi (đạp càn) tiếp tục lướt tới khi cách gần mặt nước, chàng vung tay phải ném ra một viên đá, liền lập tức một cột nước tung lên cao năm thước, chàng lẹ làng với thế Thanh đình điểm thủy chân trái điểm trên cột nước người lại vọt lên cao lướt tới.

Sau khi viên đá trong tay trái ném ra Ngô Sương đã ung dung đáp xuống bên kia bờ, quay lại giơ tay phải lên chào, sau đó theo đường cái quan phóng đi nhanh như sao

xệt thoáng chốc đã mất dạng trong sương sớm mịt mù. Chu Hàn với Trình Ngọc Chi vẫn đứng thờ ơ chỗ dỗi mắt nhìn về phía xa xăm, đắm chìm trong suy tư hồi lâu.

Chu Hàn hết sức khâm phục Ngô Sương và vui mừng đã ngẫu nhiên kết giao được một vị nghị đệ võ nghệ siêu quần như vậy, đồng thời lại nghĩ đến mình Lăng Phong Nhị Lang đã thành danh mấy năm nay, nhưng so với nghĩa đệ này thật kém xa một trời một vực.

Bỗng Trình Ngọc Chi khẽ nói:

- Võ công của Ngô sư ca thật là trác tuyệt!

Chu Hàn gật đầu đưa mắt nhìn Trình Ngọc Chi thấy nàng mắt ngấn lệ biết vị tiểu muội này lòng chỉ biết náo nhiệt chứ không thích biệt ly, bèn nói:

- Nhị đệ được kỳ nhân cái thế truyền võ công, tư chất lại thông tuệ chẳng bao lâu sẽ vang danh giang hồ. Ngu huynh xông pha trên giang hồ mấy năm, được gia sư giáo huấn may mắn mới có được chút hư danh, nhưng so với nhị đệ thì hãy còn kém xa. Sư muội từ nay phải hết sức siêng năm luyện tập, hãy còn nhiều việc chờ sư muội lo liệu đấy.

Trình Ngọc Chi ngược mắt nhìn Chu Hàn thắc mắc thầm nhủ:

- Mọi sự đều có phụ thân ta lo liệu, còn việc gì chờ mình lo liệu nữa kia chứ?

Chu Hàn nói tiếp:

- Chúng ta đi thôi!

Trên đại lộ An Gia Trang dẫn đến Phi Thành và Trường Thành lúc này đang có một chiếc xe ngựa thư thả đi về hướng bắc. Trên xe là một nam một nữ ngồi trong mui xe, tuổi độ mười bảy, mười tám mặc y phục ngấn màu xanh nhạt, dung mạo xinh đẹp khả ái, đôi mắt to đen luôn hướng ra ngoài đảo nhìn ra chiều thích thú trước cảnh sắc thiên nhiên.

Nam là một thanh niên tuổi độ hai mươi tư, hai mươi lăm mặc áo dài lam, anh tuấn phong nhã ngồi bên trái cạnh gã đánh xe. Gã đánh xe tuổi chừng ba mươi, mặt sạm đen và thân thể rắn chắc, bên lưng buộc một sợi dây đai bằng vải, tay phải vung vẩy ngọn roi ngắn, miệng lúc lúc lại cất lên tiếng hô, thận trọng điều khiển xa ngựa tiến tới.

Hôm ấy chỉ còn cách huyện thành Trường Thành chừng một ngày đường, vào lúc xế chiều, xe ngựa vòng qua một gò đất, chẳng rõ ai đã đánh rơi một chiếc gói nhỏ bên lề đường, thanh niên ngồi trên xe như không chú ý, còn gã đánh xe thì hết sức tinh mắt liền tung mình xuống xe nhặt lấy chiếc gói nhỏ bên đường, nhưng trọng lượng chiếc gói

đã khiến gã kinh ngạc, hấn bèn dùng tay phải cầm roi bóp thừ, liền lập tức mặt lộ vẻ vui mừng, lệ làng giở tấm đệm rơm trên xe bỏ chiếc gói vào rồi dậy lại, đoạn điềm nhiên tiếp tục lên đường, đồng thời đưa mắt nhìn, thấy người thanh niên như đang đắm mình trong suy tư không hề hay biết, chỉ có cô nương trong xe thắc mắc đưa mắt nhìn gã.

Gã thâm nhủ:

- Đàn bà con gái chẳng hiểu gì hấn là không sao, miễn là thanh niên này không lưu ý thì chẳng có gì rắc rối.

Lúc này những gì gã đã nghĩ trong lòng đương nhiên rất là tốt đẹp.

Nhưng xe đi chưa được bao xa, bỗng thấy ba đại hán từ trước mặt phóng đến, ra chiều rất vội vã, ba người đều mồ hôi nhễ nhại.

Vừa thấy xe ngựa một trong số ba người liền nói:

- Chớ vội, chúng ta hãy thử hỏi họ xem có trông thấy hay không trước đã!

Đoạn hướng về phía gã đánh xe nói:

- Đây phổ kỵ, có trông thấy một chiếc gói nhỏ không?

Hai người kia trừng mắt vừa định nổi đóa, người lên tiếng trước đã nói:

- Khoan đã! Chúng ta hãy đi tới nữa xem thử có thể là chưa bị người nhật cũng nên.

Thế là ba người lại tiếp tục vội vã phóng đi.

Lúc này gã đánh xe càng lộ vẻ lo sợ, vừa cho xe ngựa phóng đi nhanh hơn, vừa không ngớt ngoảnh nhìn ra sau.

Quả nhiên chừng một khắc sau ba đại hán khi nãy đã quay lại, vừa phóng đi vừa lớn tiếng gọi:

- Xe ngựa kia, đứng lại mau!

Gã đánh xe tảng lờ như không nghe thấy, vẫn ra roi cho xe ngựa phóng nhanh, càng thêm lộ rõ nỗi lo sợ trong lòng.

Lúc này cô nương ngồi trong xe trở mắt nhìn chàng thanh niên ngồi trước, song chàng vẫn điềm nhiên như không có việc gì xảy ra. Chỉ nghe ba người phía sau vừa đuổi theo vừa lớn tiếng mắng chửi, không đầy thời gian một tuần trà thì họ đã đuổi kịp.

Bỗng nghe bịch một tiếng, gã đánh xe đã bị người lên tiếng khi nãy lôi xuống đất, tiếp theo là hai tiếng bốp, bốp giòn giã và chiếc xe ngựa cũng đã dừng lại.

Chỉ thấy đại hán ấy túm chặt lấy cổ áo sau của gã đánh xe, còn gã thì bị một người kỳ lạ giáng cho hai cái tát tai, máu từ khóe miệng rỉ ra, người còn lại hai tay nắm chặt càng xe khiến ngựa không tiến tới được, ba người đều mặt đầy vẻ tức giận.

Gã đánh xe ré lên:

- Ban ngày ban mặt, các vị định ăn cướp hả?

Người lên tiếng khi nãy toét miệng mắng:

- Mẹ kiếp, không biết ai mới là ăn cướp, bọn đại gia ngồi nghỉ bên đường rồi bỏ quên một gói bạc hai trăm lạng, ngay tức khắc quay lại tìm thì đã biến mất.

Gã đánh xe cố rống miệng cãi:

- Đường có đến vạn người đi, sao lại chỉ đổ cho một người chứ?

Người khi nãy lên tiếng càng thêm tức giận:

- Tiểu tử, người chớ già mồm, từ nãy giờ con đường này ngoài ba vị đại gia chỉ còn có người nữa thôi, không phải người nhặt thì còn ai nữa? Đây là người không uống rượu mời lại muốn uống rượu phạt, bọn đại gia phải lục soát chiếc xe của người, nếu không tìm được kể như bọn đại gia đui mù, còn như tìm được bọn đại gia sẽ tịch thu cả ngựa lẫn xe, rồi sau đó cắt gân chân người để người bò về nhà... Lục soát mau!

Một người khác liền lập tức tiến tới đưa tay định vén rèm xe.

Bỗng một tiếng lạnh lùng quát:

- Dừng tay, trong xe có phụ nữ!

Người ấy thật biết vâng lời kêu lên một tiếng đau đớn, bật lùi năm bước, tay phải nắm chặt lấy cổ tay trái, mặt mày nhăn nhó.

Người đang nắm chặt càng xe thấy vậy liền buông tay ra, tung mình bổ vào chàng thanh niên trên xe. Chỉ thấy chàng thanh niên chân trái nhanh nhẹn cất lên, điểm vào ngực người ấy và nói:

- Hãy về trông chừng ngựa mau!

Gã đại hán ấy hự lên một tiếng văng ngược ra sau bảy thước, rơi xuống ngay chỗ cũ chỉ có điều là tay chân chạm đất đau đớn, còn nơi ngực thì chẳng tổn thương gì cả. Người lên tiếng khi nãy thấy vậy biết việc hôm nay chẳng thể giải quyết bằng vũ lực bèn buông gã đánh xe ra, quay sang chàng thanh niên nói:

- Bằng hữu, đây phải chăng là xe riêng của tôn giá?

Chàng thanh niên ơ hờ đáp:

- Kể phiêu bạt giang hồ làm gì có hứng thú mang theo những thứ rườm rà như vậy?

- Tôn giá đã là người phiêu bạt thiên hạ, hẳn thông hiểu luật lệ giang hồ, xuất thủ đả thương người tạm chưa kể đến nhưng vấn đề tiền bạc có lẽ tôn giá không để bọn này mất toi chứ?

Chàng thanh niên nghiêm mặt gằn giọng:

- Tiền bạc không khắc tên người nào, của ai cũng giống như nhau, tôn giá phân biệt được không?

Người ấy kinh ngạc:

- Nghe giọng điệu tôn giá không phải người ngoài, phải chăng...

Chưa nói dứt câu bỗng đổi giọng nói:

- Chúng ta sẽ gặp lại nhau ở phía trước?

Đoạn nháy mắt ra hiệu với hai người kia rồi dẫn trước phóng nhanh đi.

Chờ khi ba người đã đi xa, gã đánh xe đưa tay lau đi vết máu nơi khóe miệng, sờ sờ hai má, phỉu sạch đất cát trên mình, hướng về phía chàng thanh niên ngượng ngùng khom mình nói:

- Xin đa tạ đại gia!

Sau đó nhặt lại ngọn roi ngắn, bước lên chỗ ngồi lái, lẳng lặng tiếp tục lên đường.

Bỗng nghe chàng thanh niên lẩm bẩm một mình:

- Người chết vì tài, chim chết vì ăn...

Mọi người chỉ nhìn thấy một mặt chữ lợi đâu biết rằng lợi hại liên nhau, thiện ác cận kề, khoảng cách giữa lợi hại thiện ác chỉ gần trong gang tấc, trên đời có rất nhiều người bởi không nhận thức được điều ấy khiến cho thân bại danh liệt, chẳng thể làm người... Tiền bạc mọi người đều ưa thích nhưng người quân tử phải tạo ra tiền bạc một cách đàng hoàng đứng đắn, quang minh chính đại.

Gã đánh xe càng nghe càng bồn chồn ray rứt, vẻ mặt mỗi lúc càng thêm kỳ khôi. Một hồi lâu, gã đánh xe mới lúng búng nói:

- Đại gia, gói bạc này phải giải quyết sao đây?

Chàng thanh niên cười hài lòng:

- Con người đâu phải thánh hiền, ai mà không có lỗi lầm, phen này việc đã trót lỡ cũng chẳng còn cách nào hơn, miễn là từ đây huynh đài khắc ghi sự việc hôm nay thì lần phiền phức này kể như không có vậy.

Gã đánh xe vội luôn miệng vâng dạ, cảm tạ rối rít.

Mặt trời sắp lặn xuống núi, ráng chiều đỏ rực góc trời tây. Xe ngựa vẫn tiến đều đều trên đường đất, còn chừng một giờ nữa là đến huyện Trường Thành. Chàng thanh niên trên xe như đi đường mệt mỏi đang nhắm mắt dưỡng thần.

Lúc này xe đang đi ngang qua cạnh một khu rừng, bỗng nghe vèo một tiếng từ trong rừng bay ra một viên đá to cỡ trứng ngỗng, bay thẳng vào chàng thanh niên trên xe. Thiếu nữ trong xe rú lên một tiếng kinh hoàng, mặt hoa thất sắc.

Gã đánh xe không biết xảy ra việc gì, vội phóng xuống xe nắm lấy dây cương hốt hoảng nhìn quanh. Chàng thanh niên chẳng rõ bị kinh động bởi phản ứng của hai người hoặc vì quá mệt mỏi, khi viên đá bay đến gần mặt, chàng bỗng cúi đầu xuống vừa lúc viên đá bay lướt qua, phụp một tiếng rơi xuống lùm cỏ bên kia, chàng thanh niên vẫn nhắm nghiền mắt không có hành động gì cả.

Đột nhiên trong rừng vang lên tiếng ha hả cười to nói:

- Tể Dư ngủ ngày đã bị Khổng Tử mắng là không bằng phân thổ, sao Lãng Phong Nhị Lang không học theo Nhan Uyên, Tử Lộ mà lại bắt chước kẻ vô tích sự Tể Dư thế này?

Liên sau đó ba người từ trong rừng đi ra, đi đầu là người vừa lên tiếng nói, mày rậm mắt to, cằm vuông râu ngắn, y phục vải thô tuổi trạc tức tuần. Hai người kia đều chừng ba mươi lăm, ba mươi sáu tuổi, cũng trang phục như nhau chỉ khác là một mập lùn, một cao gầy, hai người tუმ tუმ cười đứng lại bên rừng.

Chàng thanh niên trên xe bỗng ngẩng lên cười giòn đứng lên nói:

- Hạng trộm gà bắt chó lại dám chỉ trích hiền tài xưa, không sợ bị giáng xuống địa ngục rút lưỡi sao?

Đoạn chào hỏi nhau hết sức thân mật chẳng những khiến gã đánh xe như vừa từ trên trời rơi xuống, mà ngay cả thiếu nữ trong xe cũng ngơ ngác chẳng hiểu gì cả.

Chàng thanh niên với thiếu nữ này chính là Chu Hàn và Trình Ngọc Chi. Lúc này Chu Hàn quay sang Trình Ngọc Chi giới thiệu:

- Ba vị này là Hà Tố Tam Khoái Thủ, Diêu Thủ Trích Tinh Lý Tiêu Không Thủ Phi Vũ Lý Nguyên Công và Đồ Thủ Cầm Long Bì Đẳng, thổ địa của vùng Sơn Đông này... Ba người họ chẳng những xuất thủ nhanh mà lấy trộm đồ cũng nhanh khó ai bằng.

Đoạn cười phá lên, Trình Ngọc Chi chỉ biết trố mắt nhìn và gật đầu lia lịa.

Diêu Thủ Trích Tinh Lý Tiêu không chút phật lòng cười nói:

- Lão đệ sao lại vạch trần bí mật của bọn này trước mặt đại cô nương vậy hả?

Khi nghe giới thiệu vị cô nương trên xe là con gái của Trình Công Triết, ba người cùng ồ lên một tiếng ngạc nhiên. Chu Hàn vội dùng tay thúc nhẹ Lý Tiêu một cái, Lý Tiêu hiểu ý lái sang chuyện khác:

- Lão tam hãy đưa Trình cô nương vào khách điểm nghỉ ngơi trước, chúng ta với Chu lão đệ sẽ đến sau.

Đồ Thủ Cầm Long Bì Đăng vâng một tiếng liền hướng dẫn xe ngựa bỏ đi trước. Ba người thư thả bước đi, Chu Hàn hỏi:

- Ba vị đã đến đây lúc nào vậy?

Lý Tiêu cười:

- Lúc trưa nghe bọn trẻ báo cáo là thất thủ tại Hoàng Thổ Ba, đối phương là một thanh niên, nghe miêu tả tướng mạo mỗ đoán rất có thể là lão đệ, nhưng nghĩ kỹ thì lại không đúng, bằng vào danh vọng của Lăng Phong Nhị Lang đâu bao giờ lại giở trò cướp của trong địa bàn của bọn này, bèn cùng lão nhị và lão tam đến đây xem thử, ai ngờ mỗ đã đoán không lầm...

Chu Hàn cười:

- Ngu đệ dự tính khi vào đến trong thành thì trời đã tối đang đêm bái viếng thì thật là thất kính, đang lo không có người đưa tin may thay có ba quý nhân đến, ngu đệ đoán chắc bọn trẻ thất thiệt ắt có người lớn ra mặt, nên nhờ bọn họ đưa tin đến ba vị.

Đoạn ba người cùng cười phá lên.

Thì ra Hà Tố Tam Khoái Thủ này từ khi xuất đạo đến nay luôn được sự tiếp ứng của Thiết Đởm Kinh Hồn Chu Cát Viễn, lão đại Diệu Thủ Trích Tinh Lý Tiêu rất giỏi trộm cắp, lão nhị Không Thủ Phi Vũ Lý Nguyên Công sở trường sử dụng ám khí, lão tam Đồ Thủ Cầm Long Bì Đăng thì rất độc đáo về môn cầm nã thủ. Ba người lập cứ địa tại Trường Thành thu nạp bọn trộm cướp ở hai bên bờ sông Hoàng Hà vào hàng ngũ tạo thành một thế lực vô hình, nhưng phương châm hành động của ba người là đạo phú tế bần, rất trọng nghĩa khí, không bạch đạo mà cũng chẳng hắc đạo, nhưng thanh danh cũng lừng lẫy trên chốn giang hồ.

Lão đại Lý Tiêu với Chu Hàn tình cảm sâu đậm hơn hết, lần nào gặp nhau cũng vui cười mắng chửi nhau không thôi. Mặc dù tuổi tác hai người chênh lệch nhau rất xa song Lý Tiêu bởi mối quan hệ với Chu Cát Viễn và mền phục võ công của Chu Hàn nên hai người đã trở thành bằng hữu vong niên chi giao.

Lý Tiêu bỗng hỏi:

- Hẳn lão đệ đã hay việc của Trình lão anh hùng rồi phải không?

Chu Hàn gật đầu:

- Nhưng Trình cô nương còn chưa biết chuyện.

- Còn người bạn kia của lão đệ đâu?

Chu Hàn ngăn người:

- Lý huynh nói ai vậy?

- Chẳng phải có một vị Ngô thiếu hiệp nữa hay sao?

- À, Lý huynh cũng hay biết sự kiện về Mông Âm Trại rồi ư?

- Chẳng những chúng ngu huynh mà ngay cả lệnh sư Chu cát lão anh hùng có lẽ cũng hay biết rồi. Sự kiện ấy đã lan truyền khắp giang hồ, đúng là lời đồn không cánh biết bay. Tuy ngu huynh chỉ mới biết hồi tối qua và cũng chỉ biết đại khái, chi tiết không được rõ lắm... Ngu huynh theo tin nhận được, chỉ biết lão đệ với một vị Ngô thiếu hiệp đã đánh bại ba vị trại chủ Mông Âm Trại với Thi Diện Cô Lôu Tiết Đông, một hung ma hùng bá vùng Vân Quý, sự kiện ấy đã chấn động giang hồ. Duy chỉ có vị Ngô thiếu hiệp kia huynh tự thẹn hiểu biết nông cạn, dường như trước kia chưa từng nghe nói đến bao giờ.

Chu Hàn vừa đi vừa sơ lược kể lại sự kiện về Mông Âm Trại, rồi nói tiếp:

- Tiết Đông chưa hề chiến bại, chỉ giao thủ với Ngô nhị đệ ba chiêu rồi đột nhiên bỏ đi...

- Một hậu sinh vô danh mà có thể ngạnh tiếp lão hung ma Tiết Đông ba chiêu, thật là điều chẳng dễ, nếu Tiết Đông tiếp tục động thủ thì càng mất thể diện hơn nữa, nhưng chẳng hay vị Ngô nhị đệ ấy là cao tước của vị hiệp ẩn tiền bối nào vậy?

- Lý huynh có biết vị kỳ nhân cái thế Tử Quải Càn Nguyên hồi bốn mươi năm trước không?

- Sao lại không biết? Tử Quải Càn Nguyên Mễ Nham lão tiền bối với Ô Cung Can Thành Thích Dương lão tiền bối cùng được gọi là Huê Hạ Song Tuyệt. Hai người đều thịnh danh khi còn trẻ, họ tuổi trẻ hiếu thắng đã hẹn nhau tỷ đấu trên đỉnh Hoàng Sơ bốn ngày bốn đêm bất phân thắng bại, sau đó họ trở thành mạc nghịch chi giao, cùng thỏa thuận tạo phúc cho võ lâm. Kể từ đó nhờ hai vị kỳ nhân võ công cao tuyệt và nhiệt tâm hòa giải, trong vòng hai mươi năm qua võ lâm quả nhiên đã tránh được rất nhiều tranh chấp. Nhưng hai mươi năm sau hai người cùng quy ẩn không ai biết họ đi đâu, chả lẽ vị Ngô thiếu hiệp kia lại là...

- Ngô nhị đệ chính là cao túc của Mễ lão tiên bối, y có việc đã đến Hoa Sơn, xong việc sẽ đến Đức Châu gặp ngu đệ.

Lý Tiêu gật đầu:

- Thảo nào!

Lúc này trời đã tối hẳn, ba người đã đi đến cửa nam huyện thành. Qua khỏi cửa thành không xa, rẽ sang phía tây một quãng thì gặp một tòa nhà có cánh cửa đen to lớn, mỗi bên treo hai chiếc đèn tròn, trong sân toàn bộ được lát bằng gạch xanh, góc đông nam có một cửa tròn thông sang khu nhà ngang.

Trong đại sảnh đèn nến sáng choang, chính giữa đã bày sẵn một bàn tiệc thịnh soạn, lão tam Bì Đăng cùng hai nô bộc đang đứng bên chờ, vừa thấy ba người vào đến Bì Đăng liền tiến ra đón, tươi cười nói:

- Trình cô nương đã được thu xếp an nghỉ ở đông viện có nữ tỳ chuyên trách thị hầu, hiện đang dùng bữa, xin mời Chu huynh ở đây cùng huynh đệ bọn này uống vài chung rượu nhạt.

Chu Hàn cũng chẳng khách sáo, cùng mọi người ngồi vào bàn. Ngay khi ấy có ba đại hán vội vã đi vào, cùng quỳ sụp xuống người cầm đầu cất tiếng nói:

- Lưu Khánh, Phó Nhị và Lý tứ xin khấu kiến đại gia!

Chu Hàn đưa mắt nhìn thì ra chính là ba gã đại hán đã gặp tại Hoàng Thổ Ba, bèn vội đứng dậy từ trên ứng lấy ra một tấm ngân phiếu ba trăm lạng bạc đưa cho Lưu Khánh nói:

- Chu mỗ thật đắc tội, đây xin biếu ba vị uống rượu!

Lưu Khánh luôn miệng nói không dám, vẫn quỳ yên bất động.

Lý Tiêu ha hả cười nói:

- Chu đại gia đã thưởng cho sao không dám nhận hả?

Lưu Khánh hai tay cung kính đón lấy, cảm tạ rồi rít đứng lên. Ba người vừa định quay đi, Lý Tiêu bỗng nghiêm mặt, trầm giọng quát:

- Hãy khoan!

Ba người sững sờ, Lý Tiêu nói tiếp:

- Kể từ bây giờ bất luận người nào cố ý hay vô ý mạo phạm đến Chu gia lần nữa, hãy tự móc một mắt trước rồi hãy đến gặp ta.

Ba người mặt mày xám ngắt riu riu lui ra.

Họ đi khỏi Chu Hàn mới mỉm cười nói:

- Phen này Chu mỗ thật oan đến tột cùng, một bữa ăn phải tốn đến ba trăm lạng bạc lại còn phải mang ơn nghĩ nữa.

Lý Tiêu cười:

- Một chiêu trăm rưỡi, hai chiêu ba trăm, vậy cho lão đệ biết đánh người là phải trả tiền, từ nay không còn dám đánh người bữa bãi nữa.

Bốn người cùng bật cười, sau đó bắt đầu ăn uống và chuyện trò vui vẻ.

- o O o -